

имама само, предпочитахъ днесъ да го гледамъ слѣпъ, отъ колкото книжовенъ. Най голѣмата книга на този свѣтъ е да знае чилѣкъ да записва що зима и що дава. Но ще ти потрѣба да пратишь нѣкогаждъ нѣкое писмо на нѣкой голѣмецъ, дай петъ десять пары на нѣкой гладенъ даскалетинъ, и свърши си работата. Азъ съ своитѣ драсканія карамъ злѣ-добрѣ кѣщата си. Шишкавыйтъ мой съсѣдъ дѣдо Калчо, много е чель, но за това той три пѣти хвърля до сега топѣтъ. Училища . . . тѣ сжъ гдѣто развалятъ днесъ свѣтътъ. Добрѣ ми казваше попереди духовникѣтъ. Отъ като ся явиха у насъ голѣмъ брой даскалети, отъ тогава всичко върви на халосъ . . .

Стрѣлчо.

Чакатъ вѣнъ.

Грабчо.

Напраздно чакатъ. Нѣмамъ нищо, не мога нищо, не съмъ чилѣкъ да помогна, нѣмамъ время. Кажи имъ чи мя нѣма тукъ, кажи имъ чи съмъ боленъ, кажи имъ чи имама работа, кажи имъ каквото щешъ. Па вѣнъ скоро, вѣнка и ты и всичкитѣ просяцы. Идете всички поврага. Оставете мя миренъ. (*Стрѣлчо излиза*).